Aurel CSATO

Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu, Facultatea de Ştiinţe Politice, Relaţii Internaţionale şi Studii Europene
"Lucian Blaga" University from Sibiu, Faculty for Politic Sciences, International Relations and European Studies

Aspecte din istoria şi organizarea Clubului Bilderberg (I)

Bilderberg Club's History and Organization apects

Are you sure that you know who is leading you?

Politics, money, religion, conspiracy and the last but not the last one: POWER. When we talk about politics, we actually talk about POWER. Who are those who hold the absolute power? Who is behind the scenes? Who take the most important decisions in this world? Two words must be said: Bilderberg Club. This paper will present the history and the main proceeding to one of the most (perhaps the strongest) organization in the world. So, after saying these words, let's go through the mysterious world of this organization.

Keywords: Bilderberg, Rockefeller, Freemasonry, occult, secret societes, world supremacy, globalization

Institution's address: Calea Dumbrăvii, nr. 34, Sibiu, România, tel: +40-(269) 42.21.69, fax: +40-(269) 42.21.69, e-mail: *spriss@ulbsibiu.ro*

Personal e-mail: *aurel_sibiu@yahoo.com*

Lumea e guvernată de personaje pe care cei ai căror ochi nu ajung până în culise nu pot nici măcar să şi le închipuie.

Benjamin Disraeli (*Coningsby*)

Politică, bani, religie, conspiraţii, comploturi şi nu în ultimul rând „Putere". Când vorbim de politică, ne dăm seama că vorbim de fapt de putere. Când vorbim de religie, la fel, puterea este elementul care domină. Banul este elementul care întreţine puterea: „banii sunt putere". În lucrarea de faţă, voi prezenta una dintre principalele organizaţii secrete şi oculte care mânuiesc destinele întregii omeniri, „Clubul Bilderberg".

Studiind Ştiinţe politice, am ajuns să concluzionez că lumea nu este şi nu se prezintă aşa cum o vedem noi la televizor, cum ni se prezintă în presă. Omului de rând i se dezvăluie doar ceea ce trebuie să ştie, ce-i este rezervat de către conducători, majoritatea marilor probleme politice fiindu-ne ascunse. Sunt o mulţime de lucruri pe care mulţi dintre noi nu le vom putea afla sau înţelege, niciodată. Fără să am pretenţia de a explica mersul Noii Ordini Mondiale şi funcţionarea acelor forţe pe care, în mod obişnuit, le numim „oculta", voi încerca să fac o cât mai buna prezentare a controversatului „Club Bilderberg" şi asupra influenţelor care acesta le exercită asupra sistemului de relaţii internaţionale în mileniul în care trăim. Bineînţeles, mă voi referi şi la legăturile acestui cerc de putere cu celelalte organizaţii secrete, cum ar fi: Masoneria, „Skull and Bones", „Ordinul capului de mort", Consiliul Afacerilor Externe (CFR), Comisia Trilaterala, Iluminaţii bavarezi ai lui Adam Weishaupt, „Aristrocraţia Neagră", Clube of Rome, "Jason Society", „Grupul Jason", Albert Pike si „Klu Klux Klan-ul" şi alte mici corporaţii. De asemenea, voi prezenta şi metodele prin care aceste organizaţii îşi exercită puterea, metodele lor de manipulare, de influenţare a opiniei publice, de subjugare a maselor, strategiile şi minciunile din politica mondială. „Protocoalele Înţelepţilor Sionului" sunt dovada acestor lucruri şi de aceea o mică parte din conţinutul lor va fi relatat şi de mine.

Pentru a redacta această lucrare, m-am documentat mult şi am ajuns să citesc lucruri care pentru o parte a opiniei publice sunt puţin credibile, chiar dacă sunt interesante şi captivante. Privitor la unele controverse din cuprinsul prezentei lucrări, timpul va fi cel care va cataliza clarificarea lor.

Într-un timp când planul noii ordini mondiale a început să capete contur, într-un timp când Războiul rece îşi făcea simţite influenţele asupra relaţiilor internaţionale, în special între cele două mari puteri ale

vremii, SUA şi URSS, a luat naştere o nouă organizaţie care în timp va avea un cuvânt greu de spus în luarea marilor decizii mondiale. Acea organizaţie poartă numele de „Bilderberg", nume adoptat după cel al hotelului unde a avut loc prima întâlnire a fondatorilor, hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda. Anul naşterii: 1954 (29-31 mai).

Clubul Bilderberg nu este o instituţie secretă unică, dar, atât prin raza sa de acţiune, cât şi prin identitatea membrilor şi dimensiunile obiectivelor lui este cea mai ambiţioasă dintre toate, fiind alianţa secretă cea mai extinsă de pe planetă. A izbutit să-şi ţină în umbră adevăratele ţeluri oculte, printr-un ansamblu de mecanisme orchestrat cu cea mai mare grijă, stimulat de mass-media, utilizând propaganda, dezinformarea, secretul şi trecerea sub tăcere a anumitor fapte, pentru ca acestea să fie percepute confuz şi incitând la pasivitate socială, prin practicarea filozofiei haosului constructiv ori a dezordinii create în folos propriu[1].

Perioada premergătoare formării grupului a început pe la jumătatea celui de-al doilea război mondial, după ce sovieticii au înfrânt armatele germane la Stalingrad şi Kursk, în 1942 şi 1943. Strategii europeni şi americani şi-au dat seama că se apropia apusul lui Hitler, pe care, de altfel, îl ajutaseră să ia puterea, astfel încât elita bancară, legiuitorii internaţionali şi unele monarhii europene au decis să se întrunească, într-o încercare de a defini tacticile prin intermediul cărora să nu permită comunismului să se extindă în restul lumii şi să-şi impună propriul punct de vedere în organizarea lumii. Americanii arătau că natura regimului sovietic era una expansionistă, iar influenţa lui trebuia oprită în zonele de importanţă strategică pentru SUA.

Datorită faptului că această organizaţie îşi păstrează caracterul secret şi că nimeni din afara ei, cel puţin până acum, nu ştie care sunt adevăratele sale intenţii, au apărut o serie de lucrări care contestă la modul cel mai dur acţiunile clubului. Aşadar naşterea şi activitatea clubului se bazează pe o serie de teorii pe care mulţi dintre noi le numim „conspirative".

Legat tot de contextul istoric în care clubul a luat naştere trebuie amintit şi Planul Marshall sau mai bine spus adevărata faţă a planului care a favorizat avântul Clubului „Bilderberg". În acea epocă, Consiliul Afacerilor Externe (CFR), nucleul american al clubului, şi-a proiectat idealurile postbelice în „Zona Mare"(zona numită de americani ca fiind alcătuită din Europa Occidentală, vechiul Imperiu Britanic, Orientul Mijlociu, cu resursele lui incomparabile şi Lumea a treia). Aceasta din urmă, avea menirea să îndeplinească o funcţie esenţială: aceea de sursă de materii prime şi piaţă de desfacere a industriei occidentale.

În anul 1954, când s-a constituit oficial această organizaţie, graţie efectelor Planului Marshall, Europa se întrema lent de pe urma tragediei provocată de al doilea război mondial. Americanii au încurajat bătălia Războiului rece în stilul viclean, propus Rotschild, de a pune naţiunile să se înfrunte între ele, în vreme ce fiecăreia i se acordau credite, a ţinut sub control climatul politic al Europei.

Pe 5 iunie 1947, George Marshall, secretar de stat al SUA, a ţinut un discurs la Universitatea Harvard, invitând ţările europene să participe la un plan de cooperare în scopul reconstrucţiei economice, cu exigenţe explicite în vederea liberalizării comerţului şi creşterii productivităţii. Truman a ratificat Planul Marshall la 3 aprilie 1948, şi a creat Administraţia de Cooperare Economică (ACE), condusă de Paul G. Hoffman. În acelaşi an, ţările participante (Austria, Belgia, Danemarca, Elveţia, Franţa, Germania Federală, Grecia, Islanda, Italia, Luxemburg, Norvegia, Marea Britanie, Suedia, Turcia, Statele Unite, Ţările de Jos) au semnat acordul pentru fondarea ODCE ca agenţie coordonatoare.

Banii care proveneau din SUA aveau ca obiectiv esenţial renaşterea capacităţii de consum a clasei medii europene, care începea să dispună de bani, pe care să-i cheltuiască pe produse fabricate în SUA. Această generozitate, fără pereche în istorie, a adus beneficii formidabile corporaţiilor americane. În cei patru ani cât a durat acordarea ajutoarelor americane, Europa a primit peste 13 miliarde de dolari (la valoarea foarte mare de atunci a dolarului) şi a atins o prosperitate superioară celei de dinainte de război. Dar, în spatele acestei aparente generozităţi a SUA, Planul Marshall a fost mecanismul prin care SUA şi-a introdus sistemul de gestiune în Europa. Planul Marshall era nucleul central al noii doctrine de stăvilire a înaintării Uniunii Sovietice şi a fost iniţiat în cadrul *War and Peace Study Groups* (grupuri de studiu al războiului şi păcii, organizaţie creată de către CFR), cărora Fundaţia Rockefeller le-a oferit circa 50.000 de dolari pentru finanţarea primului an al proiectului[2].

În paralel, s-a prezentat şi o propunere complementară: crearea Europei Occidentale a Cărbunelui şi Oţelului care a devenit Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului în 1952 care, de altfel, a fost primul pas al mişcării de unificare a Europei al cărui principal propulsor a fost Joseph H. Retinger (specialist în operaţiuni financiare, evreu de origine poloneză, stabilit în SUA, important membru al masoneriei din Suedia). El a fost ideologul şi promotorul Clubului Bilderberg. În anul 1952, Retinger i-a cerut prietenului său, Prinţul Bernhard de Olanda, să-l ajute să-i atragă pe liderii NATO să participe, alături de alţi lideri mondiali, la o dezbatere deschisă şi sinceră pe teme internaţionale. Retinger şi-a contactat cunoscuţii americani, David Rockeffeler, ambasadorul William Averrell Harriman şi directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii (CIA), generalul Walter Bedell Smith, care a şi dat un răspuns interesant: „De ce naiba n-ai venit întâi la mine?". CIA s-a implicat profund în organizarea Clubului „Bilderberg"

şi de atunci a păstrat eficient secretul atât al existenţei acestuia, cât şi al obiectivelor interne şi securităţii membrilor săi. Alţi oameni importanţi contactaţi de către Retinger au fost: Paul Rijkens, preşedintele firmei multinaţionale Unilever, Charles D. Jackson, consilier special al preşedintelui Eisenhower şi al CIA în materie de atacuri psihologice de război şi preşedinte al Comitetului pentru Europa Liberă. Familia de evrei de origine engleză Rotschild a avut importante contribuţii economice. Nu trebuie uitat nici controversatul Henry Kissinger, care începuse să lucreze pentru Rockefeller încă de pe atunci.

Prima întrunire a clubului a avut loc între 29-31 mai 1954, în localitatea olandeză Oosterbeek, la hotelul „Bilderberg", al cărui proprietar era Prinţul Bernhard al Olandei. Suveranul avea strânse legături cu Shell Oil şi cu holdingul internaţional Société Générale din Belgia. El a fost gazdă şi maestru de ceremonii.

Hotel de Bilderberg
http://en.wikipedia.org/wiki/File:Bilderberg_-_Oosterbeek.jpg

În cursul primei întâlniri, participanţii şi-au afirmat indignarea faţă de politica macabră a senatorului Joseph Raymond McCarthy şi „vânătoarea de vrăjitoare" concepută de către acesta. Ideologia lui naţionalistă bloca drumul planurilor globale ale celor prezenţi şi numeroşi europeni şi-au manifestat teama în legătură cu posibilitatea ca SUA să evolueze spre o dictatură fascistă. În a treia zi, prinţul Bernhard a anunţat: „Deşi nu figura pe agendă, s-a vorbit atât de mult despre mccarthism că, dacă vom avea timp, am să cer ca Jackson să expună opinia americană despre el." C.D. Jackson a domolit temerile manifestate de o serie de *bilderbergi* europeni, dând asigurări: „Fie că moare de glonţul unui asasin, fie că dispare în mod tradiţional american, vă spun că, atunci când vom asista la următoarea noastră întrunire, McCarthy va fi dispărut de pe scena americană. McCarthy a murit în 1957, în urma unor complicaţii derivate din alcoolismul său cronic, după cum au menţionat surse oficiale, dar înainte fusese criticat de către Senat, pierzându-şi întreg prestigiul şi puterea. Toate acestea i-au convins pe europeni că americanii se ţineau de cuvânt. După ce a participat la întrunirea inaugurală, Jorge McGhee, de la Departamentul de Stat al SUA, a afirmat, că: „diferendele cele mai aprige între europeni şi americani s-au risipit încă de la prima întrunire a Clubului Bilderberg. De atunci, n-a mai existat nicicând un conflict atât de îndârjit între noi şi Europa". Secretarul lui Retinger, John Pomian, a rememorat într-o carte a sa momente de la acea întrunire: „Totul era foarte nou şi diferit. Ne-am dus în Olanda. Nu existau reporteri, iar securitatea era copleşitoare, cu gărzi în fiecare colţ din hotel. La deschidere, toţi erau neliniştiţi, nervoşi, şi se priveau de sus în jos ca străinii. Se temeau să nu spună ceva în plus. Prinţul Bernhard mergea de la unul la altul, afişându-şi farmecul personal. Treptat, atmosfera s-a destins iar cei de faţă au început să converseze între ei. Prinţul şi-a păstrat calmul, iar când simţea că încordarea creştea, îi făcea pe toţi să se destindă cu câte o frază ingenioasă, ori impunându-şi autoritatea. Deşi era un bărbat încântător, ştia să fie şi sever. Reimpunea ordinea într-un mod atât de subtil, că nimeni nu se putea simţi ofensat"[3].

Cu toate presiunile pe care diferite organisme de presă le-au exercitat pentru ca enigmaticul Club „Bilderberg" să-şi deschidă porţile pentru public, abia în 1989, acesta a emis un comunicat în care, după ce şi-a schiţat sumar originile, şi-a rezumat motivul primei întruniri în următorii termeni: „Întrunirea a reflectat îngrijorarea multor cetăţeni americani importanţi de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului cu privire la faptul că Europa Occidentală şi SUA nu colaborau pe cât de strâns ar fi trebuit în chestiuni de importanţă critică. S-a căzut de acord asupra faptului că, în dezbaterea regulată şi extra-oficială, ar fi de ajutor să se promoveze o mai bună înţelegere între forţele şi tendinţele principale, care afectaseră naţiunile occidentale în dificila perioadă postbelică". Rezultatul a fost atât de bun, că ei au hotărât să se reîntâlnească anual, atât pentru a evalua rezultatele măsurilor stabilite la întâlnirea prealabilă, cât şi pentru a avansa, fixând mereu noi obiective.

O întrebare se impunea e la sine: cine face selecţia pentru întâlnirile anuale? Personalităţile convocate depind în mare măsură de evenimentele de vârf ale anului în curs, de stadiul aplicării hotărârilor din anul precedent, de prognozele experţilor, de noile puncte de criză ivite. Coordonator este Etienne Davignon,

politician şi om de afaceri belgian. La selecţie participă şi organizaţii tangente: Clubul de la Roma, Comisia Trilaterală, Council on Foreign Relations (CFR), „Chatham House" (Royal Institute of International Affairs). Din punct de vedere al eligibilităţii, personalităţile româneşti sunt rarisime. A participat doar Mugur Isărescu, cunoscut pentru statutul de „mare preot" al finanţelor româneşti. Incompatibilitatea persoanei preşedinţilor de după 1989 este evidentă. S-au făcut şi speculaţii în legătură cu posibilii magnaţi români sau eminenţe cenuşii ale influenţei efective în noua geopolitică est-europeană care ar putea fi invitate în viitorii ani[4].

Prinţul Bernhard al Olandei (1911-2004) – fondator al Grupului Bilderberg, a avut un destin descendent, de la măreţie la decădere. Conte german, Bernhard Leopold zur Lippe-Biesterfeld devine consort al reginei Iuliana a Ţărilor de Jos – Casa de Orange, după ce, în tinereţe, a simpatizat cu mişcarea Hitlerjugend, perioadă escamotată ulterior. În anul 1961 a înfiinţat organizaţia World Wildlife Fund. Mare colecţionar de maşini Ferrari, devine în 1976 protagonistul unui imens scandal de corupţie, legat de comisioane la achiziţionarea de avioane Lockheed pentru armata olandeză. Ca urmare, îşi pierde dreptul de a purta uniformă militară, cariera fiindu-i în mare parte compromisă. Urmează alte scandaluri: braconaj în 1988 şi finanţare de mercenari albi pentru Africa de Sud. Nu a fost încriminat niciodată. În anul 1980, fiica sa, Beatrix, a urcat pe tronul Ţărilor de Jos. Regina Juliana a murit în martie 2004, măcinată de boala Alzheimer, iar Bernhard a urmat-o în decembrie 2004, chinuit de o tumoare canceroasă. Avea 93 de ani şi lăsa în urmă cea mai ermetică şi influentă instituţie de decizii cu efecte globale[5].

Intrigant de mâna întâi, Joseph Retinger a fost o piesă esenţială în opera de cimentare a unităţii europene. Retinger s-a născut la Cracovia în 1887, într-o familie bogată de origine iudeo-austriacă, iar de educaţia lui s-a ocupat un membru al Societăţii Fabiene[6]. Când a împlinit 18 ani, a plecat să studieze la Paris, unde a avut primele contacte cu sferele sociale înalte. Prietenia lui cu colonelul american Mendell House l-a ajutat să adere la activităţile Mesei Rotunde şi ale CFR. A dus o viaţă aventuroasă, cu călătorii neîntrerupte, care l-au aruncat pe scenele politico-diplomatice ale conflictelor europene din prima jumătate a secolului al XX-lea. Activitatea lui frenetică se caracterizează printr-un paralelism şocant cu aventurile celebrilor agenţi itineranţi ai francmasoneriei iluministe. La Paris a studiat şi la Şcoala de Ştiinţe Politice, apoi, la München, a studiat psihologia. Mai târziu, în anul 1914, s-a înscris la London School of Economics, unde a menţinut contacte intense cu influentele cercuri fabiene britanice. Iniţiat în francmasoneria suedeză, a plecat în SUA, unde şi-a extins relaţiile la nivel înalt. În Mexic, a sprijinit înfiinţarea Partidului Revoluţionar Instituţional şi, mandatat de acesta, a purtat tratative diplomatice cu Vaticanul. În fine, la încheierea celui de-al doilea război mondial, Joseph Retinger şi-a construit o magnifică reţea de contacte şi relaţii de influenţă, care se întindea în Europa şi în toată America. Despre el se spunea că, de cum ridica receptorul, putea vorbi cu preşedintele Statelor Unite. Cu toată restrânsa lui importanţă publică, a avut o mare influenţă în cele mai discrete şi selecte anticamere ale puterii. Subliniindu-i rolul şi discreţia, Bernhard de Olanda i-a adus un ultim omagiu în aceşti termeni: „Istoria cunoaşte numeroase persoane importante care, în viaţă, au fost centrul atenţiei generale. Ele au fost admirate şi lăudate de toţi şi nimeni nu le ignoră numele. Există, totuşi şi altele, a căror influenţă, mai mare, le-a marcat personalitatea pe timpul vieţii, deşi nu sunt cunoscute decât într-un cerc foarte restrâns de iniţiaţi. Joseph Retinger a fost una dintre aceste persoane."[7]

Henry Kissinger s-a născut în Germania în 1923 şi, fiind evreu, a plecat de acolo împreună cu familia, după venirea la putere a lui Hitler, zece ani mai târziu. În Statele Unite a studiat la Harvard şi a devenit profesor de *government*: o disciplină care permitea abordarea simultană a teoriei sistemelor politice, a dreptului constituţional şi a problemelor administraţiei publice. Dar opera de care a rămas cel mai profund legat a fost un amplu studiu, publicat în 1957, *A World Restored*, lucrare despre marii oameni de stat care reconstruiseră echilibrele europene după războaiele lui Napoleon: Castlereagh, Metternich, Talleyrand. În calitate de consilier pentru probleme de securitate al preşedintelui Richard Nixon şi al lui Gerald Ford, apoi secretar de stat, a fost primul străin ajuns la conducerea politicii externe americane şi a fost primul care a revendicat în mod public criterii de acţiune diplomatică-echilibru al puterilor, real-politik – pe care clasa politică şi opinia publică din Statele Unite le priviseră cu o neîncredere moralizatoare[8].A jucat un rol-cheie în strategia SUA faţă de URSS între anii 1969 şi 1977. Kissinger este cel care a propus şi a promovat politica de „destindere" cu Uniunea Sovietică. Tot el a negociat tratatele de limitare a înarmării strategice (SALT I) şi pe cel al rachetelor antibalistice. În iulie şi octombrie 1971, Kissinger a făcut două vizite secrete în China, mijlocite de Nicolae Ceauşescu, pregătind întâlnirea istorică între chinezi şi americani, din 1972, care a marcat începutul normalizării relaţiilor dintre cele două state, care aveau să încheie relaţii diplomatice în anul 1978. În anul 1973, a obţinut Premiul Nobel pentru Pace pentru contribuţia sa decisivă la încetarea războiului din Vietnam[9].

Membrii marcanţi ai Clubului „Bilderberg" sunt reprezentanţii familiei Rotschild. Multe enigme acoperă centrul ascuns al Băncii internaţionale a Rotschilds-ilor. În anul 1750, Mayer Amschel Bauer a preluat banca tatălui său în Frankfurt, dându-i numele

Rotschild (după placheta roşie de deasupra uşii de la intrare care reprezenta semnul revoluţionar al evreilor din Europa de est). Mayer Rotschild a avut 5 băieţi şi 5 fete. Numele fiilor săi a fost Amschel, Salomon, Nathan, Carol, Jacob (James). Prosperitatea lui Mayer a început sub protecţia prinţului Wilhelm al IX-lea de Hessen-Hanau, cu care a luat parte la şedinţele masonice din Germania. Wilhelm, un prieten al casei domnitoare engleze de Hanovra, primea sume enorme de bani prin închirierea de mercenari germani casei regale engleze. Această armată a fost aceeaşi care a luptat contra lui George Washington în „Valley Forge". Mayer Rotschild a fost şi bancherul personal al prinţului Wilhelm al IX-lea[10]. Din cauza unor tulburări politice, prinţul Wilhelm a trebuit să fugă din Germania în Danemarca şi a depus în banca lui Rotschild 600.000 lire sterline, soldul mercenarilor. Nathan Rotschild, fiul cel mare al lui Mayer, a luat aceşti bani, a plecat în Anglia şi a deschis acolo o bancă. Aurul care servea de garanţie provenea de la „East India Company". Nathan obţinea profituri împătrite împrumutând bani ducelui de Wellington care îşi finanţa operaţiile militare. Au mai fost scoase profituri imense din vânzarea mai târziu a aurului (depus ca garanţie) în mod ilegal. Aceasta a fost originea averii imense a familiei Rotschild. Acum s-a dat startul unui consorţiu bancar internaţional, când fiecare fiu al lui Mayer a deschis o bancă în capitalele europene: Amschel în Berlin, Salomon la Viena, Jacob la Paris şi Carol în Neapole. Salomon devenise şi el mason, ca tatăl său. Mayer Amschel Rotschild a lăsat prin testament cum să se administreze averea de către urmaşi. Averea urma să fie administrată exclusiv de bărbaţii familiei, cel mai mare având un vot hotărâtor în cazul unor diferenţe sau decizii importante. Toate conturile urmau să fie ţinute absolut secret, mai cu seamă faţă de guvernele ţărilor unde se aflau[11]. În anul 1773 a avut loc o întâlnire importantă în casa lui Mayer Amschel Rotschild, la care au participat 12 evrei bogaţi ce acordau credite foarte mari. La această întâlnire secretă, s-a discutat elaborarea unui plan spre a putea controla averea întregii lumi. Participanţii au constatat că prin înfiinţarea Băncii din Anglia au reuşit să controleze economia întregii ţări, dar planul lor era să poată avea un control absolut asupra averii întregii lumi. Un asemenea plan a fost discutat în astfel de cercuri cu câteva secole înainte. La această dată Rotschild l-a prelucrat din nou. Acest plan poartă numele „Protocoalele înţelepţilor Sionului". Ele au fost secrete până în anul 1901, când printr-o întâmplare au căzut în mâna unui profesor rus, S. Nilus, care le-a publicat. Victor Marsden le-a tradus în engleză în anul 1921, un exemplar se află la British Museum din Londra[12].

Familia Rotschild a simpatizat cu cauza sionistă şi a fost cea mai mare protectoare a evreilor care, făcând pionierat, au emigrat în Palestina, pentru a se stabili acolo în calitate de colonişti. Este importantă în acest sens activitatea unui dintre fiii lui James, Edmond (1845-1934), care a finanţat crearea celei de-a doua colonii evreieşti în Israel, alcătuită din emigranţi sosiţi din Rusia. Un nepot de-al lui Nathan, Lionel (1868-1937), a fost un cunoscut zoolog şi fondator al Muzeului de Istorie Naturală Rotschild din Londra. A fost membru al Camerei Comunelor şi unul dintre marii adepţi ai sionismului. Lui i-a adresat Lordul Balfour[13] o scrisoare în care guvernul britanic se declara dispus să creeze un „cămin naţional" pentru evrei în Palestina. Banii familiei Rotschild au ajutat şi la lansarea familie Rockefeller[14].

Clanul Rockefeller. O declaraţie a lui David Rockefeller este elocventă pentru identificarea obiectivelor globale ale Clubului „Bilderberg": „Suntem recunoscători lui Washington Post, New York Times, Time Magazine şi altor mari publicaţii ai căror directori au participat la întâlnirile noastre şi şi-au respectat promisiunile de discreţie pentru aproape 40 de ani. Ne-ar fi fost imposibil să ne dezvoltăm planul pentru planetă dacă am fi fost sub lumina reflectoarelor pe parcursul acestor ani. Dar lumea a devenit mai sofisticată şi pregătită să meargă către un guvern mondial. Suveranitatea supra-naţională a elitei intelectuale şi a bancherilor mondiali este cu siguranţă preferabilă auto-determinării naţionale practicate în secolele trecute."[15] Prin această declaraţie, David Rockefeller, fost şef al Băncii Chase Manhattan şi fondator al Comisiei Trilaterale, s-a auto-definit ca fiind unul dintre luptătorii pentru o guvernare globală. Cu alt prilej, David Rockefeller arăta: „Pentru mai bine de un secol, extremişti la oricare capăt a spectrului politic au fost ocupaţi cu incidente bine mediatizate, cum ar fi întâlnirea mea cu Castro, pentru a ataca familia Rockefeller influenţa exagerată pe care susţin că noi o exercităm asupra politicii americane şi instituţiilor economice. Unii cred că suntem parte a unei cabale secrete ce lucrează împotriva celor mai bune interese ale Statelor Unite, caracterizând familia mea şi pe mine ca „internaţionalişti" şi de conspirare cu alţii din jurul lumii pentru a construi o politică globală mai bine integrată şi o structură economică – o singură lume, dacă vreţi. Dar dacă asta este acuzarea, mă fac vinovat şi sunt mândru de asta."[16] David Rockefeller este considerat tatăl autentic, din umbră, al Clubului Bilderberg, având şi calitatea de mason. El a pus în practică acest proiect ambiţios cu proprii lui bani, aşa cum mai înainte procedase şi cu Trilaterala, fondată în 1973.

Prima mare personalitate a familiei Rockefeller a fost John Davidson Rockefeller, care s-a născut în 1839, la Richford (New York), într-o familie care descindea din imigranţi iudeo-germani, sosiţi în SUA în anul 1733. După o lungă experienţă în domeniul petrolier, acesta a înfiinţat de unul singur compania Standard Oil, care a marcat ascensiunea sa decisivă,

care a culminat cu dominaţia practic absolută a trustului Rockefeller în industria petrolului. În această ascensiune şi-a zdrobit concurenţii prin tot soiul de vicleşuguri, extorsiuni, mituiri şi ilegalităţi. Expresia preferată a fondatorului dinastiei era „Dumnezeu să binecuvânteze Standard Oil", iar lozinca imperiului său economic este: „Pentru binele omenirii". Una dintre căile prin care şi-a consolidat imperiul a fost penetrarea băncilor, care a culminat, în anul 1955, cu fuziunea dintre Chase Manhattan Bank, prezidată, începând din 1969, de David Rockefeller, nepotul fondatorului dinastiei şi actualul patriarh. Tatăl său, John D. Rockefeller, a creat o serie de fundaţii filantropice, cărora le-a transferat mare parte din activele sale[17]. Aceste instituţii au dispus în ultimele cinci decenii de o putere şi influenţă hotărâtoare în elita politică şi financiară mondială. Mari personalităţi din perioada postbelică, ca şi cele care au preluat ştafeta în generaţia următoare au provenit direct din organismele de conducere ale fundaţiilor: Walt W. Rostow, Zbigniew Brzezinski şi Henry Kissinger. Încă din anul 1936, Fundaţia Rockefeller era o precursoare în domeniul controlului natalităţii. Legile de impozitare americane permit persoanelor şi familiilor bogate să-şi protejeze banii în exces de taxe prin utilizarea lor într-o fundaţie nonprofit care va folosi banii pentru munca de caritate sau educaţie. Ghiciţi ce s-a întâmplat? Controlul populaţiei este socotit drept „caritabil" şi „educativ" sub incidenţa legii şi astfel uriaşe fundaţii americane corupte îşi dedică o mare parte din fonduri pentru distrugerea familiilor şi omorârea copiilor lumii a treia şi totul fără a plăti nici o taxă. În plus, unii dintre cei mai bogaţi oameni albi ai lumii sunt cei mai mari avocaţi ai controlului populaţiei: Bill Gates, Ted Turner şi Warren Buffet. Cele mai active fundaţii pe această linie sunt Fundaţia Ford, Fundaţia Rockefeller, Fundaţia McArthur şi Pathfinder International[18]. Pe aceeaşi cale, Fundaţiile Rockefeller au finanţat mişcări pseudo-spirituale moderne şi chiar secte precum Hare Krishna. David Rockefeller a subvenţionat personal felurite societăţi, pseudo-iniţiatice, care dau asigurări că reprezintă tradiţia pierdută, cum e cazul celei numite AMORC[19]. Clanul Rockefeller n-a ezitat să obţină beneficii din momentele cele mai delicate care au caracterizat aceste ultime secole, negociind cu criminali şi dictatori de tot soiul, în vremuri de pace şi de război. Atât Războiul din Vietnam, cât şi cel arabo-israelian din 1973, au provocat numeroase denunţuri, în care trusturile petroliere (EXON şi SOCONY ale lui Rockefeller) erau acuzate că, pe de o parte, obţineau beneficii din primul trust şi determinau creşterea preţului la ţiţei, prin al doilea trust. Acest lucru a fost afirmat de *Washington Observer* şi jurnalistul de investigaţie C. Baker, în cartea sa intitulată *Rockefeller şi marea farsă a crizei energetice*[20]. Iată mărturia interesantă a producătorului de film şi fostului politician Aaron Russo despre Clanul Rockefeller (Nicholas Rockefeller). Aaron Russo: „Într-o zi am primit un telefon de la Terry, o femeie pe care o ştiam şi ea mi-a zis: „Vrei să te întâlneşti cu un Rockefeller?" şi am fost de acord! Între timp am devenit prieteni (cu Nicholas Rockefeller) şi a început să-mi spună multe lucruri: „Va fi un eveniment Aaron. Şi după acest eveniment vei vedea că o să intrăm în Afganistan, aşa că vom prelua controlul conductelor de petrol din Marea Caspică, vom intra în Irak pentru a le lua petrolul şi a stabili o bază în Orientul Mijlociu şi vom intra şi în Venezuela pentru a încerca să scăpăm de Hugo Chavez. Veţi vedea oameni intrând în peşteri, căutând oameni pe care nu-i vor găsi niciodată." Râdea de faptul că avem un război împotriva terorismului şi că nu există un duşman adevărat. Vorbea despre faptul că, având un război împotriva terorii, nu-l vei câştiga niciodată pentru că e un război etern, aşa încât poţi restrânge mereu libertăţile cetăţeneşti. La întrebarea: „Cum veţi convinge oamenii că acest război e adevărat?" mi s-a răspuns: „Prin media. Media poate convinge pe oricine că e adevărat. Doar continui să vorbeşti despre lucruri, să le spui la nesfârşit şi în cele din urmă oamenii vor crede. Când au creat Rezervele Federale (FED), în 1913, prin minciuni au creat 9/11, ceea ce este altă minciună, cu ajutorul 9/11 luptă împotriva terorismului şi apoi intră în Irak, care este o altă minciună şi apoi vor intra în Iran. Un lucru duce la celălalt, apoi la altul şi la altul." Am întrebat: „De ce faceţi asta? Care este rostul? Aveţi toţi banii din lume, aveţi toată puterea. Să faceţi rău oamenilor, nu e un lucru bun. Care este scopul final?" Răspunsul a fost: „De ce îţi pasă de oameni? Ai grijă de tine şi de familia ta. Scopul final e ca oricine din lume să aibă cipul RFID[21]. Să aibă banii şi toate celelalte pe cipurile alea. Şi dacă cineva protestează împotriva a ceea ce facem, îi oprim cipul."[22] Pe plan internaţional, David Rockefeller este cel mai cunoscut membru al clanului. Din anii 1960 şi până azi, el a dat ocol planetei în avionul personal cu reacţie, pentru a se întâlni şi negocia cu şefi de stat şi prim-miniştri de orice sorginte ideologică. Peste tot a fost primit cu respect reverenţios, mai ales în ţările fostului lagăr sovietic. Timp de 35 de ani, acest membru al prolificei dinastii a fost preşedinte al Chase Manhattan Bank, de unde a extins în întreaga lume urzeala reţelei de interese economico-politice a Statelor Unite. În plus, deşi este acuzat că a menţinut relaţii obscure cu dictatori de talia lui Saddam Hussein şi Augusto Pinochet, se apără astfel în autobiografia sa: „Mi-ar plăcea să fi făcut lucrurile mai bine, dar n-am făcut nimic atât de grozav, încât să mă căiesc." Preferă să fie cunoscut pentru mecenat şi binefaceri, duse la bun sfârşit prin intermediul Fundaţiilor Rockefeller[23].

(Va urma)

Harta ţărilor de proveniență a persoanelor care au participat la una sau mai multe conferințe Bilderberg
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/8/82/Bilderberg_Attendees.png

References

1. Euteneur, Thomas J., *Global network of evil*, "Seminarians for International Life" Magazin, 2005.
2. Harsan, Carol, Bilderberg 2007, *The reception global decisions*, "Ziua" newspaper, 05.12.2007.
3. Helsing, Jan Van, *Secret organizations and their power in the 20th century*, Published by "Samizdat", Bucharest, 2004.
4. Lozano, Martin, *The new world order*, Published by Alba Long Editorial, 1996.
5. Martin, Cristina, *Bilderberg Club, World masters,* Litera Internaţional, , 2007.
6. Rockefeller, David, *Memories*, Rao, Bucharest, 2007.
7. Romano, Sergio, *50 years of global history*, Published by Romanian Cultural Fundation, Bucharest, 1995.
8. Shapiro, Michael, *100 most influential Hebrew of all time*, Published by Paralela 45, Piteşti, 2005.

Note:

1. Cristina Martin –*Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii*, Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2007, p. 19-20.
2. *Ibidem*, p. 32-33.
3. *Ibidem*, p. 37-38.
4. http://www.romanialibera.ro/a96921/bilderberg-2007-anticamera-deciziilor-globale.html, 27-03-2008.
5. Carol Harsan, *Bilderberg 2007 – anticamera deciziilor globale*, în *Ziua*, 31-mai-2007.
6. Fabian Society, asociaţie socialistă engleză, fondată în 1883-1884 de un grup de intelectuali, din care au făcut parte George Bernard Shaw şi Graham Wallas.
7. Martin Lozano, *Noua Odine Mondială,* Editura Alba Long Editorial, 1996, p.13.
8. Sergio Romano, *50 de ani de Istorie Mondială*, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 1995, p. 56.
9. Michael Shapiro, *Cei mai influenţi 100 evrei din toate timpurile*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2005, p.134.
10. Jan Van Helsing, *Organizaţiile Secrete şi Puterea lor în sec. XX*, Editura Samizdat, Bucureşti, 2004, p.24.
11. *Ibidem*, p.25.
12. Ibidem, p.25.
13. Declaraţia Balfour din 1917, fundamentul ulterior al statului Israel.
14. Cristina Martin, *op. cit.*, p.50.
15. Extras din discursul ţinut în cadrul întâlnirii Grupului Bilderberg la Baden Baden, în anul 1991.
16. David Rockefeller, *Memorii*, Editura Rao, Bucureşti, 2007, f.n.
17. Cristina Martin, *op. cit.*, p.44.
18. Thomas J. Euteneur, *Reţeaua mondială a Răului* în *Revista Seminarişti pentru Viaţă Internaţional*, 2005, p. 2.
19. *Antiquae et Misticae Ordo Rosae Crucis.*
20. Cristina Martin, *op.cit.*, p.46.
21. Identificare prin Radio Frecvenţă.
22. Rolă de film, *Zeitgeist,* film documentar în regia lui Rob McGann, 2006.
23. Cristina Martin, *op. cit.* p.47.